

ภาพ-ภูมิ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มันเป็นข้อ ๔๖๔. นะ

ถาม : ๔๖๔. เรื่อง “สภาวะของพระพุทธเจ้าหลังปรินิพพาน”

(นี่คำถามเขานะ) กราบขอเมตตาพระอาจารย์ ได้โปรดอธิบายให้ความกระจ่างเกี่ยวกับบทความข้างล่างนี้ด้วยค่ะ

หลวงพ่ : เขาไปอ่านหนังสือ อ่านหนังสือปัญหาถาม-ตอบของเขา เขาคำถามว่า

ถาม : สภาวะของพระพุทธเจ้านั้น เมื่อเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว จะถือว่าสูญสิ้นหรือยังมีชีวิตอยู่อีกในรูปแบบหนึ่งคะ

หลวงพ่ : นี่คำถามนะ ทีนี้คำตอบเขาก็ตอบถูก แต่คนถามไม่เข้าใจเอง

ถาม : คำตอบ! ในข้อนี้ทรงแสดงไว้ว่า เมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้ว มีญาณเกิดขึ้นภายในของพระทัยของพระองค์ว่า

“การเกิดครั้งนี้เป็นการเกิดครั้งสุดท้ายของพระองค์ และไม่มีภพเป็นที่เกิดอีกต่อไป เพราะฉะนั้นจึงไม่มีโลกุตตรภพ”

มีการพูดถึงสภาวะพระทัยของพระพุทธเจ้าว่า “เป็นโลกุตตรภูมิ” แต่ไม่มีภพเป็นที่อุบัติของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย พระปัจเจกพุทธเจ้า เป็นการดับไปเหมือนไฟที่ดับแล้ว เพราะเชื่อมอด มีการดับแล้วเพราะสิ้นเชื้อให้เกิดไฟหรือชีวิตใหม่ พระพุทธเจ้าจึงทรงดำรงอยู่เฉพาะส่วนของพระคุณ และดำรงอยู่ในรูปของพระธรรมวินัย อันเป็นศาสดาของพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ดังได้รับสั่งไว้ก่อนปรินิพพานว่า

“คูก่อนอานนท์ ธรรมและวินัยอันใดที่เราแสดงแล้ว บัญญัติแล้วแก่เธอทั้งหลาย ธรรมและวินัยเหล่านั้นจะเป็นศาคาของเธอเมื่อเราล่วงไปแล้ว”

กราบขอคำอธิบาย

๑. โลกุตตรภพ โลกุตตรภูมิ

๒. เมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้ว มีญาณเกิดขึ้นภายในพระทัยของพระองค์ว่า “การเกิดครั้งนี้เป็นการเกิดครั้งสุดท้ายของพระองค์” หนุจำได้ว่า หนุเคยเรียนวิชาพุทธศาสนา ตรงนี้ท่านตรัสตอนประสูติ แล้วจริงๆ ท่านเป็นอย่างไรคะ สงสัยแบบเรียนที่หนุเรียนมาบอกไม่หมด

๓. “พระอรหันต์ทั้งหลาย พระปัจเจกพุทธเจ้า เป็นการดับไปเหมือนไฟที่ดับแล้ว เพราะเชื่อมอด มีการดับแล้วเพราะสิ้นเชื้อไม่เกิดไฟหรือชีวิตใหม่ พระพุทธเจ้าจึงทรงดำรงอยู่เฉพาะส่วนของพระคุณ และดำรงอยู่ในรูปของพระธรรมวินัย เป็นศาคาของพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย”

ทำไมหนุจึงรู้สึกว่ พระพุทธเจ้าและพ่อแม่ครูบาอาจารย์ที่ท่านนิพพานไปแล้วยังอยู่ใกล้ๆ เลยนะคะ หลายๆ ครั้งมีความรู้สึกถึงท่านว่าท่านมาสอนหนุด้วยซ้ำ ในบทความข้างต้นไม่มีการกล่าวถึงนิพพาน สภาวะนิพพาน อ่านแล้วรู้สึกเหมือนท่านไม่มีอยู่แล้ว

หนุเพิ่งเข้ามาในเว็ไซต์ของท่านไม่นานนี่คะ กำลังไล่ตามอ่านคำสอนของอาจารย์อยู่ คำสอนของพระอาจารย์โดนใจหนุมาก กระจ่าง ทะลุทะลวงที่หนุติดขัดได้ อย่างมากๆ เลยคะ พอที่ติดอยู่หลุด โอ้โฮ.. มันสว่างวาบ! รักพระพุทธเจ้าและครูบาอาจารย์มากขึ้น (อันนี้ยกหาง)

หลวงพ่ : ฉะนั้นประเด็นนี้มันเป็นประเด็นที่ว่า เวลาเขาไปอ่านหนังสือ แล้วเขาบอกว่าพระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์ มันสูญสิ้นไป แต่ความรู้สึกของเขา เขาบอกว่า เหมือนกับครูบาอาจารย์ยังอยู่ใกล้เขา ฉะนั้นเลยทำให้เกิดความลังเลสงสัย ฉะนั้นคำถามนี้ เห็นไหม เขาบอกเขาไปอ่านหนังสือ แล้วหนังสือนี้เขียนมาว่า

“ไม่มีโลกุตตรภพ ไม่มีภพ ไม่มีภูมิ ไม่มีสิ่งต่างๆ”

ถูกต้อง อันนี้ถูกต้อง ถูกต้องเพราะอะไร ถูกต้องเพราะมันเป็นปริยัติ.. ปริยัติ เห็นใหม่ ภาษาสมมุติ นี่ปริยัติ สมมุติบัญญัติ ในเมื่อเป็นภาษาสมมุติ จะไปอธิบายมรรค ผล นิพพานนี้มีปัญหามาก ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพูดถึงในพระไตรปิฎกทั้งหมดนี้วิธีการกำจัดทุกข์ ในพระไตรปิฎกเป็นวิธีการทั้งหมดเลย วิธีการสอนไปถึงที่สุดแห่งทุกข์ พอถึงที่สุดแห่งทุกข์แล้วพระพุทธเจ้าไม่บอก พระพุทธเจ้าไม่สอน

ฉะนั้นใครอธิบายถึงนิพพานเป็นอย่างนั้น นิพพานเป็นสุขาวดีนิพพาน ว่านิพพานนี้มีชั้นอีกหรือ? เพราะอะไร เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นบิณฑบาตจะมีปัญหาทันทีเลย แล้วบอกว่าเป็น เห็นใหม่ “มีโลกุตตรภูมิ” ถ้ามีโลกุตตรภูมินะ จะมีการเข้าทรงพระพุทธเจ้าทันทีเลย

ต่อไปถ้าบอกว่าจะเป็นอย่างนั้น จะเป็นอย่างนั้นนะ ต่อไปจะมีเจ้าเข้าทรงเลย “ฉันเข้าทรงพระพุทธเจ้า” พระพุทธเจ้าประทับทรงแล้วนะ มันจะมีต่อเนื่องไปทันทีเลย แต่พอบอกว่า พระพุทธเจ้าไม่มีภพ ไม่มีภูมิ ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น.. เรบอกว่าไม่มีภพ! ที่ไหนมีภพ ที่นั่นอวิชชาที่มีอยู่ “ที่ไหนมีภพ ที่นั่นมีอวิชชา” ต้องทำลายภพหมด ไม่มีภพ ไม่มีภูมิ ไม่มีสิ่งใดเลย

นี่ในตำราถูกต้องหมด คำตอบนี้ถูก คำตอบนี้ถูกหมด เพราะมันเป็นภาษาสมมุติบัญญัติ เป็นภาษาสมมุติบัญญัติ แต่พอมาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา หลวงปู่มั่นเวลาท่านบรรลุธรรม ทำไมพระพุทธเจ้ามาอนุโมทนาล่ะ? มันเป็นเรื่องที่เห็นที่นี้ประเด็นอย่างนี้เราไม่เอามาพูดกัน เพราะอะไรรู้ไหม “เพราะตาบอดคลำช้าง” ถ้าเอาคนตาบอดมาคุยกันนะ แล้วเอาช้างตัวหนึ่งมาวางไว้ แล้วให้คนตาบอดมาลูบช้างสังคมนั้นมีปัญหาทันทีเลย หางช้าง หูช้าง ทุกอย่าง เห็นใหม่

ฉะนั้นเวลาพูดถึง “ตาบอดคลำช้าง” เพราะพูดแล้วมันจะเป็นปัญหาแต่เวลาหลวงปู่มั่นท่านเข้าไปด้วยวุฒิภาวะ ด้วยความสัมผัส ด้วยความเป็นจริง ถ้าด้วยความเป็นจริง เพราะหลวงปู่มั่นไม่ได้เฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอนุโมทนา พระอรหันต์ในสมัยพุทธกาลมาอนุโมทนากับหลวงปู่มั่น เวลาหลวงปู่มั่นท่านไม่ออกมาพูดหรือ

คนที่ภาวนาเป็น คนที่เป็นครูบาอาจารย์เรานะ วุฒิภาวะของจิตนี้สูงมาก แม้แต่ทำ
ความสงบของใจ มิจฉาสมาธิกับสัมมาสมาธิก็แตกต่างกันแล้ว ในปัจจุบันนี้มิจฉาสมาธิ
ว่างๆ ว่างๆ ถ้าเป็นสัมมาสมาธินะ หลวงปู่มั่น.. แม่ชีแก้วนี่แหละ แม่ชีแก้วนี่ไปปฏิบัติกับ
หลวงปู่มั่น แล้วเวลาตัวเองเป็นสมาธินะ จิตสงบลงแล้วไปเห็นสิ่งต่างๆ

ตอนเย็นเช้าไว้ เพราะติ ๔ จะนั่งข้าวใส่บาตรหลวงปู่มั่น แล้วนั่งสมาธิไป พอ
นั่งสมาธิไปนี่มันลง มันลงไปนะ โอ้ย.. เราตายแล้ว เอ๊ะ.. เราตายแล้วนี่นะ มันก็ไปรู้ไป
เห็นไปหมดเลย แล้วใครจะใส่บาตรหลวงปู่มั่นพรุ่งนี้เช้าล่ะ?

นี่เวลาจิตมันลงไปแล้ว มันยังห่วงใส่บาตรอยู่นะ แต่ตัวเองไม่รู้อะไรนะ แต่พอ
ตอนเช้าหลวงปู่มั่นท่านมาบิณฑบาตนะ พอมายืนตรงหน้าแม่ชีแก้ว บอกว่า “เดี๋ยววันนี้
ตามไปวัดนะ เดี่ยววันนี้ตามไปวัด” ให้เด็กผู้หญิงตามไปวัดเลย พอตามไปวัดนะท่านก็
อธิบายให้ฟัง อธิบายให้ฟัง แล้วให้ทำต่อไปเรื่อยๆ ให้ทำต่อไป พอเสร็จแล้วท่านจะไป..

นี่คำนี้อยู่ตรงนี้แล้ว เวลาท่านจะลุกงอออกมาจากคำชะอีท่านสั่งไว้เลย

“อย่าปฏิบัตินะ เราไม่อยู่ให้หยุด เราไม่อยู่ให้หยุด”

นี่ดีนะ.. ฟังนะเหตุผลมันอยู่ตรงนี้ไง

“นี่ดีนะเป็นผู้หญิง ถ้าเป็นผู้ชาย เราจะให้บวชเป็นปะขาวแล้วเอาไปด้วย หรือถ้า
เป็นผู้ชายนะ เราจะให้บวชเป็นเณรแล้วเอาไปด้วย”

เอาไปด้วยเพราะอะไร เอาไปด้วยเพราะว่าจิตเวลามันเข้าไปเจอประสบการณ์สิ่ง
ใด คนไม่รู้ คนไม่ชำนาญ แก้มไม่ได้หรอก ท่านรู้ว่าแก้มไม่ได้ ท่านสั่งไว้เลยว่า “อย่าภาวนา
นะ! ถ้าเราไม่อยู่แล้วอย่าภาวนา” ต่อไปจะมีคนมาแก้ แล้วหลวงตาก็ไปแก้จนสำเร็จใจ

นี่เราจะบอกว่า ผู้ที่ปฏิบัติเป็นมีวุฒิภาวะ แม้แต่สัมมาสมาธิ กับมิจฉาสมาธิมันก็
แตกต่างกันแล้ว แม้แต่ลงสมาธิไปแล้ว พอเวลาออกภูนี้ส่งออก จิตลงแล้วส่งออก จน
หลวงตาท่านไปแก้แม่ชีแก้ว เห็นไหม “ให้ออกบ้าง ไม่ให้ออกบ้างได้ไหม?”

การต่อรองครั้งแรก คือว่าถ้ามันจะออกนี่ สุดวิสัยก็ปล่อย คนเรานี้ละ โทษนะ คว้าตัวมันกำลังคึก เราจะจุดมันอยู่ไหม? คว้านี้ คว้าที่มันยังแข็งแรง พอมันวิ่งเราจะจุดมันอยู่ไหม? ไม่มีสิทธิ์หรอก ฉะนั้นหลวงตาท่านบอกว่า

“มันจะออก ก็ออกบ้างก็ได้ ไม่ออกบ้างก็ได้ ได้ไหม?”

คือคว้าตัวนี้ละ เราจะดึงให้มันอยู่ไม่มีทางหรอก จิตมันเคยส่งออก แล้วบอกไม่ให้มันส่งออกนะ เป็นไปไม่ได้หรอก! เป็นไปไม่ได้ คนเป็นสอนนี้จะพูดถูกหมด ฉะนั้นถ้าคว้าตัวมันแข็งแรง มันขวิด มันจะหลุดไปก็ช่างมันนะ แต่ถ้ามีสติยับยั้งมันได้ คว้ายับยั้งมันไว้ ยับยั้งไว้อยู่กับเราอย่าให้ส่งออก

นี่สุดท้ายแล้วคนมันเคยใช้ไหม มันเคยมันก็ส่งออกตลอด มันออกตลอด

“ถ้าอย่างนั้นไม่ต้องขึ้นมา!”

อ้อเลย เห็นไหม เสร็จแล้วท่านก็เสียใจว่า นี่คนมีปัญญา คนเป็นกับคนเป็น พอเวลามันเสียใจว่า “เราก็คือเป็นอย่างนี้มานานแล้ว แล้วก็อยากหาคนชี้แนะ แล้วเวลาอย่างนี้เราขึ้นไปหาท่าน ทำไมเราไม่เชื่อท่านล่ะ? ทำไมไม่ลองทำอย่างที่ท่านว่าล่ะ?”

เพราะมันเกิดปัญญามันถึงมีการเปลี่ยนแปลง ทำไมเราไม่ลองเชื่อท่านล่ะ? เราลองดึงไว้ก่อนสิ คว้าตัวนี้อย่าปล่อยให้มันไป เราดึงมันไว้ได้ไหม? พอเริ่มหัดดึงไว้ๆ พอดึงไว้มันก็ลง พอลงขึ้นมา เห็นเป็นหลวงตาเดินมา นั่งอยู่นี้แหละเอามิดฟัน ฟันร่างกายนี้แหละ ฟันๆ ฟันไปหมดเลย นี่พอฟันแล้วมันเกิดวิปัสสนา มันเกิดภาพข้างใน เห็นไหม พอมันเกิดขึ้นมา ก็มลงกราบแล้วกราบอีก แล้วก็ขึ้นไปหาท่าน

นี่เราพูดถึง ถ้าคนไม่เป็นพูดออกไปนี่ เราพูดอย่างหนึ่ง มีคนเข่าว่านะ “นงมันก้าวขา” ไอ้คนฟังก็บอกเลย “นงมีเก้าขา” นงมันก้าวขาเดินนะ นี่เห็นนงก้าวขา ไอ้คนฟังอยู่นะ โอ๊ย.. นงมันมีเก้าขานะ โอ๊ยโฮ.. มันก็ต่อไป เห็นไหม คนไม่เป็นนี่ เพราะกิริยาการก้าวขา ผู้พูดเขาพูดเพราะกิริยาอย่างนั้น ไอ้คนฟังมันไม่รู้เรื่องมันก็จินตนาการไป นงเก้าขานงมีเก้าขา.. นงมันก้าวขาเดิน มันไม่ใช่มีเก้าขา มันมีสองขา แต่มันก้าวเดิน

นี่สมมุติบัญญัติ! ภาษาสมมุติ แล้วคนไม่ไปรู้จริง มันเป็นไปได้ แต่ถ้ามีคนรู้จริง เห็นไหม อย่างครูบาอาจารย์ท่านรู้จริงขึ้นมา คำพูดนะ “นกก้าวขา” อ้อ.. มันก็ก้าวเดิน นี่มันรู้มันเห็นไปกันหมด

ฉะนั้น สิ่งที่อยู่ในหนังสือนี้ถูก ในหนังสือมันเป็นสมมุติ มันเป็นธรรมวินัย สมมุติบัญญัติ พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้

“ธรรมและวินัยนี้จะเป็นศาสดาของเธอ”

นี่พอเวลาพระพุทธเจ้าพูดถึงสภาวะนิพพาน ท่านเปรียบเหมือนไฟ ไฟที่มันมีอยู่แล้วมันดับ มันดับแล้วไฟนั้นไปไหน นั่นแหละเห็นไหม เพื่อไม่มีหลักฐานไว้ให้เราได้อោมาว่าพระพุทธเจ้าจะเข้าทรงไง ถ้ามีแล้วเดียวพระพุทธเจ้าจะเข้าทรง

หนังสือนี้ถูก แต่! แต่เป็นทฤษฎี แต่เป็นปริยัติ แต่พอมาปฏิบัติ เห็นไหม

“ให้หลวงพ่อบิณฑาธิบายเรื่อง โลกุตตรภพ โลกุตตรภูมิ”

อันนี้นี่ ภพ ภวาสวะ กิเลสสวะ อวิชชาสวะ ภวาสวะ ในหนังสือที่ว่าเจ้าคุณจุมสนทนธรรมกับหลวงปู่มั่น เจ้าคุณจุมท่านเป็นธรรมชั้นธรรมนะ ท่านบอกว่า

“อวิชชาสวะ กิเลสสวะนี่เข้าใจได้ ภวาสวะ ภพนี้มันเป็นภวาสวะได้อย่างไร? ฟันดินมันเป็นกิเลสได้อย่างไร? ฟันดิน สถานที่ที่เป็นกิเลสได้อย่างไร?”

หลวงปู่มั่นอธิบายเลยนะ เป็นกิเลสสิ บ้านเราเป็นกิเลสไหม? บ้านเราไม่เป็นกิเลสหรอก เพราะบ้านเรามันไม่มีชีวิต แต่เป็นกิเลสสิ เป็นกิเลสเพราะบ้านเราไง เป็นจี๋ข่ามัน มันสั่งให้เซ็ดให้ดูอยู่ไง มันสั่งให้ทำงานอยู่เดี๋ยวต้องไปทำความสะอาดนะ

ภพ ภูมิอยู่ที่ไหน? มันละเอียดไง มันละเอียดจนแทบจะไม่มีผลเลย แต่มีผล มีผลเพราะเป็นสถานที่เริ่มต้น เห็นไหม ภวาสวะ กิเลสสวะ.. กิเลสคือตัดหาความทะยานอยาก อวิชชาสวะคือไม่รู้ ภวาสวะคือภพ แล้วหลวงปู่มั่นอธิบายด้วยว่า

“ภพนี้แหละกิเลสที่ละเอียด”

ฉะนั้น ที่ไหนมีภพ ที่นั่นมีที่อยู่ของอวิชา ฉะนั้นพระอรหันต์ไม่มีภพ จะไม่มีโลกุตตรภพ ไม่มี.. ที่นี้เพียงแต่ว่าโลกุตตรภพ เวลาพูดเห็นใหม่ จิตพระอรหันต์ๆ จิตพระอรหันต์ไม่มีหรือ

“โลกุตตรภพ โลกุตตรภูมิ” ถ้าโลกุตตรภพนี้ไม่มี ถ้าโลกุตตรภูมิ ถ้าภูมิ เห็นใหม่ ภูมิของโสดาบัน เออ.. อย่างนี้เราเห็นด้วย ภูมิของโสดาบัน ภูมิมีมากแกล่ไหน ภูมิของ สกิทาคามี ภูมิของอนาคามี ภูมิของพระอรหันต์ พอเป็นภูมิของพระอรหันต์ โลกุตตรภพ นี้ทำลาย

ถ้าโลกุตตรภูมิ เห็นใหม่ ถ้าภูมิของพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร? ถ้าเป็นพระอรหันต์นะ อาสเวหิ จิตตานิ วิมุตติง สุติ นี้อาสวะสิ้นไป.. อาสเวหิ จิตตานิ จิตทำลายจิต ต้องทำลายจิต วิมุตติง สุติ ถึงมีวิมุตติไป

ภพ ภูมิ ถ้าภูมิของพระอรหันต์ เป็นอย่างไรพระอรหันต์? จิตพระอรหันต์เป็น อย่างนั้น จิตพระอรหันต์เป็นอย่างนั้น คนที่บอกจิตพระอรหันต์เป็นอย่างนั้น ถ้าจิตพระอรหันต์เป็นอย่างนั้นหลวงตาบอกว่า “เรือนว่างแต่มีคนอยู่” แล้วไปบอกว่าบ้านเราว่างๆ อยู่ในบ้านนี้ไอ้โฮ.. บ้านนี้ไม่มีใครเลย ก็เจ้าของบ้านมันนั่งอยู่นั้น

อยู่บ้านคนเดียวใช่ไหม บอกไอ้โฮ.. บ้านนี้ไม่มีใครเลย บ้านนี้ไม่มีใครเลย เดินอยู่ ทั้งวันบอกบ้านนี้ไม่มีใครเลย บ้านก็มีเอ็งไง ถ้ายังมีเอ็งอยู่ บ้านมันไม่ว่างหรือ แต่ถ้าบ้านว่างหมดเลย ทำความสะอาด บ้านสะอาด อู๋.. บ้านไม่มีใครอยู่เลย มันเดินขึ้นบันไดลงบันไดเสียงดังลั่น มันบอกบ้านนี้ไม่มีใครอยู่ เพราะมีมันอยู่คนเดียว นี่ตัวภพ ถ้ามีตัวภพ มีสถานที่ ถ้ามีตัวภพยังมีอยู่ เห็นใหม่

ฉะนั้น โลกุตตรภพ ภพที่สะอาดไม่มี.. โลกุตตรภูมิ ภูมิของชั้นนี้มี ฉะนั้นกรณีนี้ เดี่ยวจะอธิบายไปเรื่อยๆ นะ เพราะว่ามันปฏิบัติที่เราปฏิบัติ พอปฏิบัติแล้ว พอเราอ่านทางวิชาการแล้วกลับทำให้สงสัยงง แล้วประสาธนะ หลวงตาท่านเป็นมหา เวลาท่านไปหาหลวงปู่มั่น เห็นใหม่ หลวงปู่มั่นบอกว่า

“มหา.. มหาเรียนมาจนเป็นมหานะ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ เทิดไสล้ศีรษะไว้ คือเรายกเทิดบูชาไว้ แล้วไสล้ลั่นซักไว้ แล้วลั่นกุญแจไว้อย่าให้มันออกมา”

ถ้ามันออกมาจะ เวลาปฏิบัติไป นี่ปัญหาเวลาปฏิบัติไปมันจะเตะ มันจะถีบ ภาษา หลวงปู่มั่นว่ามันจะเตะ มันจะถีบกัน คือมันจะขัดแย้งกัน นี่ระหว่างทฤษฎีกับความเป็นจริง มันจะมีความขัดแย้งกัน ฉะนั้นให้เก็บไว้อันหนึ่งก่อนแล้วปฏิบัติไป พอปฏิบัติไปถึงที่สุดแล้วนะ ทฤษฎีกับความจริงจะเป็นอันเดียวกัน หลวงตาท่านไม่เคยขัดแย้ง พระไตรปิฎก ครูบาอาจารย์ของเรากราบพระไตรปิฎกด้วยหัวใจ กราบพระไตรปิฎกก็ เหมือนกับเรากราบตัวแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบพระธรรม

ฉะนั้นพระไตรปิฎกนี่ไม่มีความขัดแย้งเลย แต่เวลาเราพูดถึง หลวงตาหรือเรา เวลาพูดถึงว่าพระไตรปิฎกจะเป็น.. หลวงตาบอกว่าอะไรนะ “ปลวกแทะกระดาษ” อะไรเนี่ย พูดเพื่อเตือนคนอ่าน พูดเพื่อเตือนคนปฏิบัติ พระไตรปิฎก สาธุ เห็นไหม เป็นตัวแทน แต่เวลาพูดถึงนี่พูดเพื่อเตือนบุคคลที่จะเข้าไปยึดใจ ยึดว่ารู้ ก็เหมือนกับว่าบ้านว่างๆ แต่เราอยู่นั่นล่ะ.. เราไม่รู้ เราเห็น แต่ไม่ทำอะไรเลย ไม่ได้ชำระกิเลสอะไรเลย ไม่ได้ทำอะไรเลยนะ ไปรู้ของเขามา

ฉะนั้นโลกุตตรภพ โลกุตตรภูมิ.. โลกุตตรภพ ภพคือภวาสวะ อาสวะ ๓ กิเลส สวะ อวิชชาสวะ ภวาสวะ นี่ภวาสวะ ภพนั้นก็เป็นกิเลส แต่ถ้าเป็นโลกุตตรภูมิ ภูมิธรรมของแต่ละชั้น นั้นอีกเรื่องหนึ่ง.. นี่ข้อที่ ๑

ถาม : ข้อที่ ๒. เมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้ว มีญาณเกิดขึ้นภายในพระทัยของพระองค์ว่า “การเกิดครั้งนี้เป็นการเกิดครั้งสุดท้ายของพระองค์” หนูจำได้ว่า หนูเคยเรียนวิชาพุทธศาสนา ตรงนี้ท่านตรัสตอนท่านประสูติ

หลวงปู่ : ไซ้ อันนี้เห็นไหม เพราะปฏิบัติแล้วเราจะแยกแยะได้ชัดเจน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประสูติ แล้วพูดที่สวนลุมฯ นั้นล่ะ “เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” แล้วเดินไป ๗ ก้าว

ฉะนั้นเวลาทฤษฎี ตรงนี้เขาเขียนโดยทฤษฎี ถ้าทฤษฎีเป็นแบบนี้ เพราะทฤษฎีไม่มีมรรคญาณ ฉะนั้นเวลาที่เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ มีญาณทัสนะเกิดขึ้น ญาณทัสนะคือญาณฆ่ากิเลส ไม่ใช่มีญาณทัสนะว่าเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย

ญาณทัสนะ มรรค ๘ นี้ญาณทัสนะ เห็นใหม่ มรรคญาณที่มันเข้าไปทำลายอวิชชา แต่พอทำลายอวิชชาเสร็จแล้ว เกิดหรือไม่เกิดนี่ไม่ได้พูด ตอนสิ้นกิเลส.. เพราะว่าตอนประกาศว่าชาติสุดท้ายมันเป็นภาษาอ้าปากแล้ว มันส่งออกแล้ว ฉะนั้นมันเลยมาขัดแย้งว่า “หนูว่าตอนหนูเป็นนักเรียนหนูรู้อันนี้” แล้วพอบอกว่า..

ถาม : ในความเข้าใจของหนู หนูก็อยากจะบอกว่าพระพุทธเจ้ายังอยู่ พระอรหันต์ยังอยู่

หลวงพ่ : เราก็คงยืนยันอย่างนั้น ว่าพระพุทธเจ้ายังอยู่ เราจะยืนยันนะว่า พระพุทธเจ้ายังอยู่ พระอรหันต์ยังอยู่ ทุกอย่างมี เพราะนิพพานมี วิมุตติมี ไม่ใช่วิมุตติสิ้นสูญไป ไม่ใช่! สูญมี สูญจากกิเลส แต่ไม่ใช่จิตด้วย ถ้าจิตมันยังมีสถานที่ยังมีอะไร มันก็หมุนเวียนของมันไป

ทีแรกหลวงตาท่านก็พูด แต่ตอนหลังท่านบอกว่าเป็นธรรมดาๆ ไร มันเป็นธาตุธรรม มันเป็นธรรมทั้งแท่ง เอโก ธัมโม ธรรมทั้งหมด ไม่มีภพ ไม่มีหัวใจ ไม่มีอะไรเลย แต่มันเป็นธรรม ธรรมทั้งหมดเลย

ฉะนั้นสิ่งนี้มี นี่ความเข้าใจของเราว่ายังมีอยู่.. ใช่! ยังมีอยู่ แต่มีแบบความจริง มีแบบว่าถ้าปฏิบัติ จิตใจสูงส่ง แล้วคนๆ นั้นต้องมีบุญญาธิการ อย่างเช่น! อย่างเช่นหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นนี่พระอรหันต์มาอนุโมทนากับหลวงปู่มั่นมาก

แต่เราฟังอยู่นะ นี่ครูบาอาจารย์หลายองค์ท่านไม่ได้พูดถึงอย่างนี้เลย อย่างเช่นหลวงปู่แหวน ครูบาอาจารย์เราที่เป็นพระอรหันต์ๆ นะไม่ได้พูดตรงนี้ ไม่ได้พูดตรงนี้ หมายถึงว่า บุคคลเช่นหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ท่านจะมาเป็นผู้ที่เป็นหลัก เป็นผู้ที่เผยแพร่เหมือนจะบอกว่าเป็นพระพุทธเจ้าเมืองไทยเลย เป็นผู้ที่จะมาทำประโยชน์มาก

ฉะนั้นผู้ที่มาทำประโยชน์มาก พระพุทธเจ้าอนุโมทนา เพราะพระพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎก นี่อ้างพระไตรปิฎกเลย พระพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎกว่า

“กึ่งพุทธกาล ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง”

แล้วมันเจริญที่ไหนล่ะ มันเจริญที่ไหน? วัฒนธรรมมาจากความรู้สึกรู้ใจของคน เพราะวัฒนธรรมมันจะอยู่ในก้นบึ้งของใจของคน วัฒนธรรม เห็นใหม่ วัฒนธรรมที่เรา แสดงออก

จิต! จิตถ้าคนมันจะมีคุณสมบัตินี้ละ มันจะเป็นหลักเป็นเกณฑ์ที่จะเป็นหลักชัย ที่นี้พระพุทธเจ้าบอกว่า “ถึงพุทธกาล ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง” ฉะนั้นถ้ามันจะเจริญ มันจะเจริญด้วยศีลธรรม ด้วยอริยสัจ ด้วยศีลธรรมในหัวใจอันนั้น ถ้าในหัวใจอันนั้น หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ท่านถึงอธิบาย ท่านถึงพยายามวางธรรมทายาท

หลวงปู่มั่นท่านเกี่ยวเชิญเหลือเกิน เกี่ยวเชิญลูกศิษย์ลูกหาขึ้นมาให้เป็นผู้ นำ ให้เป็นหลักชัยให้ได้ แล้วเวลาหลวงปู่ขาว หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ชอบ หลวงตา เวลาท่านคุยกัน ใจ คุยกันเพราะอะไร เพราะว่าเวลาพวกเรา นี้ครูบาอาจารย์ชุดนี้เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่น แล้วเป็นผู้ที่ใกล้ชิดหลวงปู่มั่น เป็นผู้ที่ใช้หลวงปู่มั่น ฉะนั้นพอรับใช้หลวงปู่มั่น รับใช้ด้วยร่างกายมนุษย์ รับใช้ด้วยข้อวัตรปฏิบัติ หลวงตาท่านรับใช้อยู่ด้วยความใกล้ชิด

แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านรับใช้ เห็นใหม่ อย่างเช่นหลวงปู่มั่นกับหลวงปู่เสาร์ พระพุทธเจ้ามาอนุโมทนา แต่ครูบาอาจารย์ของเราที่รับใช้จะเป็นธรรมทายาท รับศาสนธรรมเป็นธรรมทายาทจากหลวงปู่มั่นมา ได้คุณสมบัติสิ่งใดมา ฉะนั้นหลวงปู่ขาวท่านถึงเล่าให้หลวงตาฟังว่า ขนาดท่านวางบาตรผัดที่ หรือท่านสั่งสอนสิ่งใดนี้หลวงปู่มั่นจะมาเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอนุโมทนาหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านจะคอยชี้แนะ คอยสอน คอยบอกกล่าวหลวงปู่ขาว นี่มันส่งกันมา เพราะว่าส่งกันมาคือว่าจะให้เข้มแข็ง พอเข้มแข็งขึ้นมา พอธรรมะเจริญขึ้นมา...

เราถึงได้สลดใจว่า ครูบาอาจารย์ของเรา ท่านใช้ชีวิตทั้งชีวิตเพื่อธรรมสาธุการณะ แต่สุดท้ายลูกศิษย์ลูกหาปลายอ้อปลายแฉม ตอนนี้มีมันตีกลับใจ กลายเป็นพระขุนนางกันไปหมดใจ กลายเป็นว่าข้อวัตรปฏิบัติ กลายเป็นว่าสัจจะความจริงนี้ เก็บพบบ้านใส่ไว้ที่อื่น ตัวเองทำตัวกันเหลวแหลก เหลวแหลกจริงๆ ผู้ที่ปฏิบัติมันจะมีความรู้สึกรู้ใจอย่างนี้

นี่พูดถึงว่า “เมื่อพระพุทธองค์ตรัสรู้แล้ว มีญาณทัศนะเกิดขึ้น ว่าชาตินี้เป็นชาติ
สุดท้าย”

ชาติสุดท้าย.. นี่เป็นการอธิบายออกมาไขใหม่ นี่ข้อที่ ๒. นะ

ที่นี้เขาบอกว่า “หนุมบอกว่าตอนนี้มันเป็นตอนท่านเกิด” นี่ในพุทธประวัติ อันนี้ก็
ถูกต้อง!

ถาม : ข้อ ๓. พระอรหันต์ทั้งหลาย พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นการดับไป
เหมือนไฟที่ดับแล้ว เพราะเชื่อมอด มีการดับแล้วเพราะสิ้นเชื้อไม่เกิดไฟหรือชีวิตใหม่
พระพุทธเจ้าจึงทรงดำรงอยู่เฉพาะส่วนของพระคุณ และดำรงอยู่ในรูปของพระธรรม
วินัย เป็นศาสดาของพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

หลวงพ่ : ก็ถูกต้อง ถูกต้องเป็นทางทฤษฎี ทางวิชาการ ถูกต้อง! ถูกต้อง!

ถาม : แต่ทำไมหนุ.. (ปัญหามันเกิด) แต่ทำไมหนุยังรู้สึกว่าจะพระพุทธเจ้า พ่อแม่ครูบา
อาจารย์ที่ท่านนิพพานไปแล้ว ยังอยู่ใกล้ๆ เลยคะ หลายครั้งที่ยังรู้สึกว่าท่านมาสั่งสอน
หนูด้วยซ้ำ ในข้อความข้างต้น ไม่มีการกล่าวถึงพระนิพพาน สภาวะนิพพาน อ่านแล้ว
รู้สึกเหมือนท่านไม่มีอยู่ หนุเพิ่งอ่านธรรมะ (อันนี้เขาเข้าเว็บเรา)

หลวงพ่ : เราต้องเข้าใจว่าสุดท้ายปัญญาคือการศึกษา พอศึกษาแล้วต้องขยายความ
ได้ เห็นไหม หลวงตาท่านบอกว่า “เวลาแปลบาลี คำสมาสอะไรต่างๆ กลัวผิดกลัวพลาด
ไปหมด เพราะทางวิชาการ” ฉะนั้นเวลาปฏิบัติแล้ว หลวงปู่มันท่านบอกหลวงตาให้วาง
ไว้ แล้วเราทำความเข้าใจของเราขึ้นมา แล้วหลวงตาท่านบอกว่า หลวงปู่มันเวลาท่าน
แปลบาลี ท่านบอกโอ้โฮ.. บาลีนะ

เวลาคนเรานี้เขาเรียกว่า “ธรรมเกิด” อย่างเช่นที่เราอยู่ในวงกรรมฐาน ที่เราศึกษา
อยู่ มีหลวงปู่มันที่เวลาธรรมเกิด เกิดเป็นภาษาบาลี กับหลวงปู่จวน หลวงปู่จวนขึ้นเป็น
บาลีหมดเลย คนที่ขึ้นเป็นบาลี พวกนี้มีบารมีสูงมาก แต่หลวงตาท่านบอกว่า “ของเราขึ้น
เป็นภาษาไทย” ตัวหลวงตาท่านพูดนะว่าของท่านเวลาธรรมเกิด

ธรรมเกิด เวลาปฏิบัติไปมันจะเป็นภาษาบาลีมาเลย มันเป็นคำๆ มาเลยนะ มัน
เป็นธรรมมาสอนเราไง แต่ถ้าโดยหลวงตาท่านเป็นภาษาไทย สำหรับเราก็เป็นภาษาไทย
เวลาขึ้นนี่เป็นภาษาไทย คือเป็นภาษาพื้นบ้านนี่แหละ ถ้าเป็นภาษาบาลีเราคงจะหัวป๋น
เลย เราคงจะเอาหัวทิ่มบ่อนึกไม่ออก นี่ถึงว่าคนมันอ่อนด้อยไง ภาวนามันอ่อนด้อย
ภาวนามันไม่เข้มแข็งเหมือนครูบาอาจารย์

ฉะนั้นเวลาหลวงปู่มันท่านถึงบอกว่า “เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้านี้ประเสริฐ เราเกิดไว้บนศีรษะ เกิดไว้เลยนะ แล้วเราประพฤติปฏิบัติไป”

ความจริงเข้าไปนี่สุดมยปัญญา ที่เขาเรียนมาเขายึดของเขา เขายึดของเขา
อย่างเช่นเราอ่าน เห็นไหม “เวลาหนูอ่านขึ้นมา” หนูนี่ยังยึดของเขาเลย แล้วหนูก็เอามา
เป็นประเด็นกับความรู้สึกของตัวเอง ความรู้สึกบอกว่า “พระพุทธรูปเจ้ายังอยู่ นี่พ่อแม่ครูบา
อาจารย์ก็ยังมีอยู่”

อยู่สิ! เวลาหลวงตาท่านบอกว่าท่านจะกราบหลวงปู่มัน เห็นไหม ท่านไม่ต้องมี
รูปเคารพเลย ท่านระลึกถึงหลวงปู่มัน ท่านกราบที่ไหนก็ได้ เพราะว่าความรู้สึกเราผูกพัน
นี่อยู่กับเราอยู่แล้ว ยิ่งทำคินะ เราเอารูปตั้งไว้แล้วเดินจงกรมสิ ถ้าวอนขี้เกียจนะ คุณตา
เพิ่งอยู่เลยละ มีรูปแค่นี้มันก็เสียวนะ มันก็เสียวสันหลังแล้ว แล้วทำผิดทำถูกท่านคอยจ้อง
เราอยู่ นี่จ้องอยู่เลยนะ เอ็งทำดีหรือทำไม่ดี ท่านคอยคุมเอ็งอยู่นะ มันอยู่ที่เราไง

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

ถ้าใครเป็นโสดาบัน ก็เห็นพระพุทธรูปเจ้า ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ถ้าใครเข้าถึงสกิทาคามี
นี่อยู่กับพระพุทธรูปเจ้า ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้าใครเป็นพระอนาคามีนะ อยู่กับพระพุทธรูปเจ้า ๗๕
เปอร์เซ็นต์ ถ้าใครเป็นพระอรหันต์นะ พระพุทธรูปเจ้าเต็มองค์เลย นี่พระอรหันต์กับพระ
อรหันต์ พระพุทธรูปเจ้าก็พระอรหันต์ พระอรหันต์ก็คือพระอรหันต์ พระอรหันต์เหมือนกัน
หมดเลย แล้วมันจะมาสงสัยสิ่งใด แล้วว่าอะไรมัน ไม่มี.. มีทั้งนั้นแหละ! สิ่งที่มีอยู่นี่..

ฉะนั้นเวลาประวัติหลวงปู่มันมา สมัยที่หลวงตาเขียนประวัติใหม่ๆ เห็นไหม แล้ว
.. เขาวิจารณ์หนังสือประวัติหลวงปู่มัน เขาบอกว่า

“หลวงปู่มันสอนให้พระโง่หรือพระฉลาด? เพราะในนิพพานคือไม่มี นิพพานมันไม่มีแล้ว แล้วพระพุทธเจ้าจะมานุโมทนากับหลวงปู่มันได้อย่างไร? หลวงปู่มันสอนให้คนโง่หรือคนฉลาด?”

โอ้โฮ.. หลวงตาท่านถามกลับเลย ท่านถามกลับว่า

“ถ้าปฏิเสธว่าพระพุทธเจ้าไม่มี เราต้องปฏิเสธก่อนว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นี้ไม่มี ถ้าเรายังกราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนี้ที่อยู่ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ถ้ายังมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่ พระพุทธเจ้า ไม่มีตรงไหน?”

นี่เวลาหลวงตาท่านย้อนกลับนะ คำว่าย้อนกลับมันก็เหมือนปัญหานี้ ทำไมหลวงตาท่านถึงทำ? หลวงตาท่านทำก็เพราะตรงนี้ไง ตรงที่ว่า “หนูเข้าใจว่า” ถ้าผู้ที่ปฏิบัติเริ่มปฏิบัติเข้ามา แล้วจิตใจไปสัมผัส แล้วคำราบอกว่าไม่มี! คำราบอกไม่มี! แต่ใจเราสัมผัส เราจะไปรอดไหม?

ฉะนั้น คำราบอกไว้อย่างนี้ เพราะคำราบอกคือคำราบอก มันไม่มีชีวิต แต่เวลาผู้ที่ปฏิบัติมันมีสัมผัส มันมีความรับรู้ แล้วถ้ามีความรับรู้ มีความสัมผัส คนที่สัมผัสมาแล้วเขารู้ แล้วคนสั่งสอนลูกศิษย์ ลูกศิษย์ปฏิบัติขึ้นมาไปสัมผัส สัมผัสขึ้นมาแล้วถึง เพราะคำราบอกว่าไม่มี คำราบอกไม่มี แล้วคนภาวนาจะเป็นอย่างไร?

นี่เวลาหลวงตาท่านพูดอะไร เราพยายามคิดตาม เราพยายามคิดตามท่าน ว่าท่านพูด ท่านแย้ง ท่านยืนยันนี้เพื่ออะไร? เพราะว่าถ้าคนปฏิบัติมันจะมีนะ ท่านพูด ท่านยืนยันไว้เพื่อประโยชน์กับคนที่ปฏิบัติ เวลาท่านสอนพระนะ

“หมู่คณะจำไว้ ให้ปฏิบัติไป แล้วถ้าปฏิบัติถึงคำพูดนี้ที่ท่านพูดไว้ แล้วพวกนี้จะมากกราบศพผม”

เวลาอยู่ที่นั่นมันไม่เชื่อใจ ครูบาอาจารย์ท่านบอกใช้ใหม่ บอกว่าควรทำอย่างนั้น ควรทำอย่างนั้น พวกเรามันเด็กใช้ใหม่ พวกเรามันฝึกหัดใหม่ใช้ใหม่ จี้เกียดใจ ฮี! ฮี! ฮี! อย่างเดียวเลย มันไม่เชื่อ! มันไม่เชื่อหรือ มันไม่รื่นเริง อัจหาญ มันไม่ได้ด้วยความ

มันใจ แต่ถ้าวินไหนดมันเกิดฮึกเหิม เกิดมีการกระทำ พอมันสัมผัสตรงนั้นปั๊บมันจะมากราบศพเลย

กราบศพเพราะอะไร? กราบศพเพราะหลวงตาท่านบอกท่านปฏิบัติไปนะ เพราะหลวงตาท่านเป็นมหา ปฏิบัติถึงตรงไหนก็แล้วแต่ ในตำราบอกไว้หมดแล้ว ปฏิบัติถึงตรงไหนนะ ตำราบอกไว้หมดแล้ว เวลาท่านไปบรรลุธรรมที่วัดคอดอยธรรมเจดีย์ เห็นไหม เวลาจิตมันพลิกฟ้าคว่ำดิน ท่านบอกท่านลุกขึ้นกราบๆ ลุกขึ้นกราบพระพุทธเจ้า กราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่า

คูสิ! เพราะอะไร? เพราะมันซึ่งใจไง เวลามันพลิกฟ้าคว่ำดิน มันจบแล้วนะกราบพระพุทธเจ้า ท่านบอกว่าถ้าใครมาเห็นตอนนั้นนี่ก็ว่าท่านบ้า แต่ความจริงท่านกราบด้วยความซาบซึ่ง ซาบซึ่งสุดหัวใจ เห็นไหม ลุกขึ้นกราบแล้วกราบเล่า

มีไหม? พระที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา หัวใจเป็นธรรมแล้วจะไปคัดค้านกับคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ไม่มีหรอก มันจะมีแต่พวกเรานี้แหละ ไอ้พวกปฏิบัติใหม่นี้แหละ หันหน้าก็ผิด หันหลังก็ผิด หันข้างก็ผิด ไอ้ผิดๆ ไอ้ที่บอกพุทธพจน์ๆ ให้เชื่อๆ นี่ใจมันคัดค้าน ไอ้พวกที่บอกว่า ไอ้เพราะพระป่า เพราะพระไตรปิฎกนี้เป็นวิธีการเข้าหาสังฆธรรมๆ พวกนี้เคารพด้วยหัวใจ เคารพด้วยหัวใจ ไม่มีใบประกาศ ไม่มีใบตำแหน่งอะไรทั้งสิ้น แต่มีความเคารพจากใจ เพราะมันปฏิบัติไปแล้ว มันเข้าไปสัมผัส

ฉะนั้นพอมันสัมผัสขึ้นมา เห็นไหม ความสัมผัส ความรู้จริง

วันนี้พูดชะยาวเลย มันยาวเพราะอะไร ยาวเพราะคนที่ปฏิบัติเข้าไปแล้วนี่ 'ไปรู้ไปเห็นเข้า แล้วตำราบอกว่าไม่มี แต่หนุว่ามี หนุว่ามี.. เราก็อามี แต่! แต่มีแล้วให้ปล่อยวาง เพราะมีสัมผัสอย่างใดก็แล้วแต่จิตมันออกรู้ จิตมันจะรู้จริง ต่อเมื่อจิตเป็นตัวของมันเอง จิตเป็นตัวของมันเอง จิตมันจะหันกลับเข้ามา แล้วแก้ชำระกิเลสของมัน อันนั้นถึงจะเป็นประโยชน์กับตัวเรานะ พอเป็นประโยชน์กับตัวเรา เห็นไหม อย่างเช่นครูบาอาจารย์มาสอน นี่ครูบาอาจารย์ยังอยู่ ท่านมาสอน คำสอนเป็นของเราหรือเปล่า? แต่ถ้าเรารู้จริงเป็นของเราหรือเปล่า?

ฉะนั้น คำสอนนี้สาธุ มาสอนมันก็เป็นประโยชน์ มีคนชี้แนวทาง มันก็ต้อง สะดวกสบายขึ้นเป็นธรรมดา แต่เราต้องปฏิบัติขึ้นมาให้เรารู้ได้ หรือเราปฏิบัติขึ้นมาให้ เราจริงขึ้นมาได้ ฉะนั้นสิ่งที่ถามๆ มานี้จะไม่เป็นประเด็นเพราะว่า! เพราะว่ามันมีปรีชาปฏิบัติ ปฏิเวธ มีสุตมยปัญญา การศึกษา มีจินตมยปัญญา จินตนาการ มีภาวนามยปัญญา ปัญญาที่ชำระกิเลส

ฉะนั้น เวลาเราพูดถึงโลกุตตรภูมิๆ เราจะบอก เห็นไหม โลกียปัญญา โลกุตตรปัญญา.. ถ้าเป็นโลกียปัญญา ปัญญาจากกิเลส ปัญญาแบบโลก ถ้าโลกุตตรปัญญา โลกุตตระ ปัญญาจะพ้นจากโลก ฉะนั้น เวลาปัญญามันเกิดขึ้นมา เราจะเห็น เราจะรู้ความแตกต่าง

ฉะนั้น “ทำไมหนูยังรู้สึกว่าจะพระพุทธรเจ้า พ่อแม่ครูบาอาจารย์ที่ท่านนิพพานไปแล้ว ยังอยู่ใกล้ๆ เละนะคะ หลายๆ ครั้งทีรู้สึกว่าคุณมาสอนหนูด้วยซ้ำไป ในบทความข้างต้น ไม่มีการกล่าวถึงนิพพาน สภาวะนิพพาน อ่านแล้วรู้สึกเหมือนว่าคุณไม่มีอยู่อีกแล้ว ก็เลยทำให้หนูสงสัย”

นี่เราจะให้เห็นว่า เวลาเราบอกกับโยม เห็นไหม เวลาอ่านหนังสือ ให้อ่านหนังสือปฏิบัติ ให้อ่านหนังสือประวัติของครูบาอาจารย์เราที่เชื่อถือได้ เพราะในประวัติครูบาอาจารย์ อย่างเช่นประวัติหลวงปู่มั่น มันจะมีเกร็ดธรรมะเยอะเยอะไปหมดเลย

เกร็ดธรรมะหมายถึงคนปฏิบัติไปแล้วมันเกิดอุปสรรค เกิดความสำเร็จ เกิดผล นี่จะเป็นคติธรรมเราตลอดเลย แต่พอเราไปอ่านหนังสืออย่างเช่นพระไตรปิฎก เป็นทฤษฎีที่เป็นสากล เราอ่านแล้วมันอยู่ที่การตีความ เหมือนภาษากฎหมาย ภาษากฎหมายนะ นักกฎหมายจะตีความกฎหมายแล้วก็เถียงกันๆ ไม่จบหรือ

นี่ก็เหมือนกัน เราดูแลของเรา เพื่อประโยชน์กับเรานะ อันนี้พูดถึงเรื่อง “สภาวะของพระพุทธรเจ้าหลังนิพพาน”

ข้อ ๔๖๕. ไม่มี

ถาม : ข้อ ๔๖๖. เรื่อง “ขออนุญาตเผยแพร่ธรรมะหลวงพ่อด่านเฟสบุ๊กครับ”

หลวงพ่ : ไม่อนุญาตครับ นี่เขาขออนุญาตมาไง.. ไม่หрок เพราะว่าออกไปแล้วมันจะเป็นยุ่งใหญ่เลย เขาขออนุญาตออกเฟสบุ๊ก คือเว็บไซต์ที่ให้บริการทางอินเทอร์เน็ต

ถาม : กราบนมัสการหลวงพ่และคณะสงฆ์วัดป่าเขาแดงใหญ่ ขออนุญาตเผยแพร่ธรรมะของหลวงพ่ผ่านเฟสบุ๊กครับ (เฟสบุ๊กคือเว็บไซต์ที่ให้บริการบนอินเทอร์เน็ต บริการหนึ่ง ที่จะทำให้ผู้ใช้สามารถติดต่อสื่อสาร และร่วมกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง หรือหลายกิจกรรมของผู้ใช้) คนอื่นจะได้เป็นประโยชน์ ตั้งประเด็นถาม-ตอบต่อผู้ที่สนใจได้

หลวงพ่ : นี่แหละ เพราะเดี๋ยวมันจะไปใหญ่ไง คือว่าเราทำอย่างนี้ เราคิดว่าเป็นประโยชน์พอสมควรแล้วละ ถ้ามันออกไปจนเราควบคุมสิ่งใดไม่ได้

หลวงตาบอกว่า “ธรรมะของท่านเปรียบเหมือนน้ำพริกถ้วยหนึ่ง น้ำพริกนี้อยู่ในถ้วยจะเข้มข้นมาก แต่ถ้าน้ำพริกถ้วยนี้ลงไปละลายในแม่น้ำหรือทะเล น้ำพริกถ้วยนี้จะไม่มีรสชาติเลย”

ธรรมะที่เราควบคุมได้ ที่เราดูแลได้ มันจะเป็นธรรมะให้โลกได้พึ่งพาอาศัย เราคิดว่ามันเป็นประโยชน์ แล้วเราก็จะเอาไปเผยแพร่ให้ลงไปแม่น้ำทะเล ในแม่น้ำ ไม่มีใครควบคุมมัน มันก็จืดจืด แล้วพอจืดจืดเกินไปแล้วก็จะบอกว่า “นี่ไม่เห็นดีเลย นี่ไม่เห็นจริงเลย”

อ้าว.. มันจะจริงได้อย่างไรละ มันก็เหมือนรสของน้ำในแม่น้ำแล้ว เพราะมันกระจายออกไปวงกว้างไง แต่ถ้ามันอยู่ในถ้วยแล้วมีคนดูแลรักษามัน ใครมากินน้ำพริกถ้วยนี้ก็ว่า ซู้ด.. มันเผ็ดเกินไป มันเผ็ดเกินไป” มันจะเผ็ดเกินไปตลอดไง รสมันจะเข้มข้นเกินไป นี่เก็บไว้เพื่อประโยชน์

ฉะนั้น เราคิดว่าให้เขาใช้ประโยชน์แก่นี้พอเนาะ บอกว่าไม่อนุญาต เดี๋ยวมันจะกลายเป็นแม่น้ำ กลายเป็นน้ำทะเลไปไง มันไม่ใช่รสชาติของน้ำพริก คือมันจะไม่เป็นธรรมะหрок มันจะเป็นประเด็นให้โลกเถียงกัน พอโลกเถียงกันเป็นประเด็นขึ้นมา มันก็กลายเป็นสงครามแล้ว เผยแพร่สงครามออกทางเฟสบุ๊ก

ข้อ ๔๖๗. อันนี้ตกลงนะ

ถาม : ๔๖๗. เรื่อง “การดื่มสุราคนเดียวเป็นบาปไหม”

กราบเรียนหลวงพ่อบุญศรี ขอโอกาสปรึกษาธรรมครับ

๑. ดื่มคนเดียวในปริมาณที่ไม่มาก ในปริมาณที่ไม่ทำให้เมา

๒. ดื่มคนเดียวในปริมาณที่เมาแล้วเราก็กลับไป

๓. คนที่ทำงานบอกว่าผิดศีลแต่ไม่บาป จริงไหมครับ

๔. (ข้อ ๔ นี้ความคิคนะ)

หลวงพ่อบุญศรี : จะดื่มคนเดียว จะดื่มมากดื่มน้อยนี้ผิดศีลหมด

“สุราเมระยะ มัชชะ ปะมาทัฏฐานา”

การดื่มสุรามันทำให้คนขาดสติ เพราะสุราทำให้คนขาดสติ จะมากจะน้อยก็แล้วแต่ แต่พระนี่เวลาป่วยเขากินยาแดง พระเขากินยาแดง เขากินยา เขากินยา กินยาแดง เขาไม่ได้กินสุรา แต่ถ้าคนเคร่งครัดเขาไม่ยอมนะ

นี่พูดถึงว่าเราดื่มสุราแต่พระท่านฉันยาแดง ท่านฉันยา ฉันยาจนหัวทึมเลยแหละ (หัวเราะ) เราเห็นอยู่ เราเค็กรๆ นี่เห็นพระฉันยาแดง เดียวก็มาฉันยาแดง เดียวก็มาฉันยาแดง ฉันยาแดงจนหัวทึมเลย

ผิด! ไม่มีทางหลีกเลี่ยงหรอก ฉันยาแดงพูดถึงประสาธนะ ภิกษุเป็นไข้ให้กินข้าวเย็นได้ หลวงตาท่านบอกว่าไม่ได้หรอก จริงๆ แล้วในตำราบอกว่ให้กินน้ำข้าว ให้กินน้ำข้าวได้ แต่ที่นี้วินัยนี้มันเลื่อนไปเรื่อยๆ มันเคลื่อนไปเรื่อยๆ ึง เหมือนข้าวยาคุงให้กินน้ำข้าวถ้ามันจะเป็นจะตาย แล้วอย่างพระเราป่วยขนาดไหนก็ไม่กินข้าว หลวงปู่มันท่านป่วยขนาดไหน หลวงตานี้ขนาดเอาน้ำมะพร้าวเข้าไปท่านยังโดนหางท้องเลย น้ำมะพร้าวเฉยๆ หลวงปู่มันท่านยังไม่ยอม

ที่นี้ในวินัย ในพระไตรปิฎกว่าไว้อย่างนี้ ถ้าเราไม่ฉันข้าวมีอันนี้ ไม่ฉันอาหารตอนเย็นอะไรนี้ ป่วยแล้วไม่ฉันน้ำข้าว เราจะตาย ท่านถึงอนุญาตให้ฉันนะ คือไม่ฉันตาย ฉันแล้วหาย ท่านให้ฉัน แต่ไม่อย่างนั้น พอป่วยแล้วล่อละเลย นี่ไงดื่มสุรานี้แหละ

ฉะนั้นผิด! คิมคนเดียวก็ผิด คิมสองคนก็ผิด คิมครึ่งคนก็ผิด คือว่าคิมนี้ผิดหมดแหละ ผิดศีลแต่ไม่บาป บาปหรือไม่บาป.. นี่บาป! ถ้าเราไม่ได้อธิษฐาน เราไม่ได้ตั้งใจถือศีลไม่เป็นไร แต่ถ้าถือศีลก็ผิดศีล แต่ผิดหมดแหละ ผิดศีล ถ้าเราคิดของเรานะ ฉะนั้นไม่มีข้อยกเว้นหรือก ข้อยกเว้นไม่มี ข้อยกเว้นไม่มี ถ้าเราจะยกเว้น..

เอาให้มันหมดไปเลยก็ได้ กลัวมันจะหายไปไง ปัญหาที่เหลือไว้เยอะ

ถาม : ๔๗๐. เรื่อง “ทำอย่างไร จิตจะไม่เพ่งโทษคนอื่น”

กราบนมัสการหลวงพ่อ โยมมีปัญหาคือถามดังนี้

หลวงพ่อ : คือเขากลับมาจากเรียนเมืองนอกปี ๕๑ แล้วทำงาน แล้วที่ทำงาน ในปัญหานี้บอกว่า คนทำงานนี้ทำงานผิด คนทำงานเหมือนกับทางโลก คือไม่ทำงานด้วยเนื้องาน คือสอพลอ แล้วได้ขึ้นได้ต้อน กรณีอย่างนี้นะ แล้วสุดท้ายแล้วเขาเองเขาบอกว่าจิตใจเขาไม่สบายใจเลย เพราะเขาเรียนมาแล้ว ทางหลักวิชาการไม่ควรทำอย่างนี้

ไอ้เรื่องนี้เป็นเรื่องสังคมในที่ทำงาน ของอย่างนี้เขาเรียกว่า “ผลของวัฏฏะ” มีคนพูดมากกว่าทำไมเจ้านายนี้ดีมากๆ เลย แต่อยู่ปี ๒ ปีเกษียณแล้ว เจ้านายไม่คืนนี้ฮู้ฮู้.. อยู่กับเรานาน นาน น่าเบื่อ น่าเบื่อ เป็นอย่างนี้ทั้งนั้นเลย เวลาเจ้านายดีๆ นี้ฮู้ฮู้.. แป๊บเดียวก็ไปแล้ว ไอ้เจ้านายไม่ดีๆ ฮู้ฮู้.. อยู่กับเรานานน่าดูเลย

แล้วทำไมเราไม่มีเจ้านายที่ดีล่ะ? เจ้านายเขาก็ผ่านประสบการณ์ของเขา มา เราก็ต้องผ่านประสบการณ์ของเรา นี่คือการประสบการณ์ของการทำงานนะ แล้วให้เราหาทางออกเอง ให้หาทางออกนะ เพราะเขาบอกว่า ควรจะทำตัวอย่างใด? ควรจะวางใจอย่างไร?

“หนีคนไม่พ้นคน”

มีลูกศิษย์คนหนึ่ง เรียนจบเมืองนอกมา แล้วไปสอนหนังสือพวกอาชีพแล้วเขาบอกให้พ่อแม่เขาใช้ทุนคืน เขาบอกว่าไอ้เด็กมันไม่เอาถ่าน มันไม่ยอมเรียน เขาจะไปสอนระดับมหาวิทยาลัย แล้วเขาเอาเงินไปใช้ทุนนะ เป็นสิบบๆ ล้าน เพราะว่าเขาเรียนจาก

เมื่อนอกมา เขาเสียดาย เสียดายความรู้เขา ว่าความรู้เขานี้ควรมาส่งเสริมบุคลากรของประเทศชาติได้มาก แต่มาสั่งสอนไอ้เด็กอาชีวะมันไม่เอาถ่าน มันไม่ยอมเรียน

เขาให้พ่อแม่เขานี้เอาเงินไปใช้ทุน แล้วพ่อแม่ก็พามาหาเรา เราพูดคำนี้ไง เราบอกว่า เอ็งหนึคน.. เพราะเขาบอกว่าเด็กมันไม่ดี จะไปสอนระดับมหาวิทยาลัย

“เอ็งหนึคน เอ็งก็ต้องไปเจอคน เอ็งว่าเด็กอาชีวะนี้เด็กมันไม่เอาถ่าน เอ็งว่าระดับอุดมศึกษามันเอาถ่าน เอ็งคาดหวังอย่างนั้นหรือ?”

นี่ด้วยความรู้สึกของเราไง เราคิดว่าสังคมนี้มันไม่ดี สังคมนี้มันไม่ดี กูจะไปสังคมอื่น สังคมอื่นมันก็คือคน คนทั้งนั้นเลย กูจะคิดว่าเอ็งจะหนึคนไปเจอคนอยู่ที่ไหน อันนี้ก็เหมือนกัน เราจะหนึคนไปเจอคนหรือ?

เรานี้ะมีความรู้สึกกระเทือนใจมากตอนบวชใหม่ๆ เราบวชมานะเราบวชเป็นพระ เราบวชเข้ามานี้เราว่าพระต้องเป็นผ้าขาว พระทุกอย่างก็ต้องดีหมดเลย แล้วเราบวชมาแล้วพรรษาแรกนะ เราก็อุดอาหาร เนสัชชิกนะ ธุดงค์ ๑๓ นี้ทำครบเลย พอทำไปๆ นะเวลามีพระบวชใหม่ แล้วพระองค์ไหนจะมีแรงเสียดสีเขาจะมาหาเรา เราจะบอกเขา เราจะยกตัวอย่างไง ยกตัวอย่างเรานี้แหละ

“เรานี้ะเหมือนหมาตัวหนึ่ง แล้วโดนหมาทั้งฝูงรุมกัด”

เราเหมือนหมาตัวนั้น ไปไหนมีแต่คนรุมกัด รุมกัดๆ ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำอะไรใครเลยนะ ไม่ได้ทำอะไรใคร เพราะอะไร เพราะเราปฏิบัติกับตัวเรานะ เราบิณฑบาตเป็นวัตรก็ตัวเรา เราไม่นอนก็ตัวเรา เราไม่ทำอะไรก็ตัวเราหมดเลยใช่ไหม เราทำด้วยตัวเองนะ ธุดงค์วัตรเราทำเพื่อตัวเอง แต่อยู่กับสังคมไง สังคมว่ามันเกินหน้าเกินตา สังคมมันบอกว่าเด่นเกินไป

เราเหมือนหมาตัวนั้นนะ โดนกัดมาตลอด แต่มันก็เอาตัวรอดมาได้ เอาตัวรอดมาได้ที่ว่าดูตัวเองไง มานะ อคทน ขยันหมั่นเพียร ทำเพื่อใจเรา รักษาใจเรา เหมือนที่หลวงตาสอน หลวงตาสอนว่า “ให้ดูใจเรา อย่าดูใจคนอื่น”

ฉะนั้นเวลาพูดถึงใครเขาจะถามว่า

“หลวงพ่อกับคุณแล้วสบายใจไหม?”

“โอ้.. สบายใจมาก ไม่สบายใจไม่พูดหรอก พูดแล้วมีแต่ความสบายใจ แล้วถ้าใครจะค้านะ แล้วค่อยว่ากันทีหลัง อันนั้นล่ะเดี๋ยวก็ผลกระทบบ”

ฉะนั้นสิ่งที่สังคม.. นี้เขาถามมา “จะอย่างไรจึงถึงจะไม่ฟังโทษคนอื่น”

เราจะถามตัวเองว่าตัวเองทำอย่างไร? ตัวเองก็โดนแบบนี้เหมือนกัน ผู้ถามนี่ถามมาหาอาจารย์ อาจารย์ก็โดนเหมือนโยมเลย ลูกศิษย์กับอาจารย์นี้หัวอกเดียวกัน โดนเขาฟังโทษเหมือนกัน แล้วก็ต้องแก้ไขใจของตัวเองเหมือนกัน

อาจารย์แก้ไขใจตัวเองแล้วนะ โยมต้องแก้ไขใจตัวเองด้วย แก้ไขเรา แล้วเราจะเห็นว่าเขานี้เป็นโสดให้เราได้แก้ไขตัวเราเองไป เป็นโสดอันหนึ่งให้เราเห็นโทษ ให้เราเห็นหัวใจเราพุ่งขึ้นมา แล้วเราแก้ไขใจเรา เราจะชอบคุณเขานะ จะชอบคุณเขาว่า เขาคุ้ยใจเราให้เห็นกิเลสของเราได้ อันนี้เราจะคอยดูของเราเนาะ

ถาม : เวลาที่สังคมรวมทั้งหมู่เพื่อน ตกอยู่ภายใต้มารศาสนา หรือพวกเข้าทรง อ้างตัวเป็นครูบาอาจารย์ เช่น....

หลวงพ่อกับคุณ : อืม เห็นไหม บอกแล้วว่าเดี๋ยวพระพุทธเจ้าเข้าทรงแน่ๆ เลย ถ้าต่อไป..

เมื่อวานมีลูกศิษย์พูดอย่างนี้แหละ ลูกศิษย์นะ บอกว่าพี่ชาย พี่สาว พี่ของเขาเองเขาไปเชื่อพระนี่แหละ พระเข้าทรง พระต่างๆ เขาก็เชื่ออยู่ เขาก็สงสารพี่ เห็นไหม เราจะบอกว่าพี่น้องเดียวกัน แต่อุดมคติ ความรู้สึกคนยังแตกต่างกันเลย

ฉะนั้น กรณีอย่างนี้เราไม่เชื่อเลย ถ้าเข้าทรงด้วยเจ้าพ่อดำ เจ้าพ่อเสือ เจ้าพ่ออะไรนะ เราก็เรื่องของเขาเถอะ แต่ถ้าบอกว่าเข้าทรงหลวงปู่แหวน ครูบาอาจารย์เรา เราไม่เชื่อ พระอรหันต์ไม่มาเข้าหรือ พระอรหันต์ไม่มาเข้า เป็นไปไม่ได้! พระอรหันต์จะมาเข้าทรงใครนี่เป็นไปไม่ได้หรือ แต่พระอรหันต์ อย่างเช่นหลวงปู่แหวน เราจะว่าหลวงปู่แหวนอยู่ที่ไหน? แล้วจิตใจเป็นหลวงปู่แหวน?

นี่จิตพระอรหันต์ไม่มีนะ แต่ว่าจิตไหนเป็นหลวงปู่แหวน แล้วทำไมมาเข้า เขาจะอ้างว่าเป็นหลวงปู่แหวน.. ก็เขาพูดเอง! เวลาเขาเข้าเอง เขาก็พูดเอง อย่างเรานี้ เราจะบอก

เลยว่าเราเป็นคาราใหญ่เลย เราก็พูดได้ เราจะเป็นใครก็ได้ เราก็พูดได้ แต่จริงหรือเปล่า? เป็นได้อย่างไร หัวโล้นๆ นี่เป็นคาราได้อย่างไร?

นี่ก็เหมือนกัน พอเข้าทรงแล้วว่าเป็นหลวงปู่แหวน ถามว่าหลวงปู่แหวนนี่ พ่อแม่หลวงปู่แหวนชื่ออะไร? ลองถามมันดูสิ.. มีลูกศิษย์เราหลายคนนะ เขาบอกพระองค์ไหนก็แล้วแต่ที่รู้วาระจิต เราให้ลูกศิษย์เราไปหาเขาเลย โทษนะ เราให้ค่าแม่มันเลย คุณมันรู้ไหม? ไม่มีรู้หรอก แต่พวกเรานั้นเหมือน เขาเรียกว่าอะไรนะ “จิตวิทยาหมู่ใจ”

พวกนี้เขาจะมี.. อย่างเช่นเราจะเข้าทรงนะ เราจะมีหน้าม้าคนหนึ่งเลย โอ้โฮ.. หลวงพ่อคืออย่างนั้น หลวงพ่อคืออย่างนี้ละ ไอ้คนเข้ามาละ เออ.. ติดตามหมดเลย จิตวิทยาหมู่

ไปเชื่ออะไรกัน! ขาดจากเป็นชาวพุทธ พุทธมามกะต้องถือพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์.. พระธรรมคือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แล้วไปกราบคนเข้าทรงนี่มันพระพุทธรูปไหนวะ ไม่มีหรอก ไม่มี!

นี่นี่นี่.. เพียงแต่ว่าการเข้าทรงมีไหม? มี.. จิตมีไหม? มี.. วิญญาณมีไหม? มี.. แต่เรื่องนี้เป็นไสยศาสตร์ พระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อ แล้วพระทำกันได้อย่างไร? ถ้าพระที่เป็นพระจริงๆ นะ..

ถาม : อธิบายอย่างไรให้พวกเขาเข้าใจ มีดวงตาเห็นธรรม และเป็นเวรกรรมของพวกเขาเหล่านั้น รู้แล้วปล่อยวาง เอาตัวรอด

หลวงพ่ : ไปพูดนี้เขาค่าเอาด้วย มันเป็นผลของวิญญูะ เขาเชื่อของเขา โอ๊ย.. เขารักกันจะเป็นจะตายคู่หนึ่ง ไปบอกเขาว่าแฟนมึงไม่ดี แฟนมึงไม่ดี โอ๊ย.. หน้าแตกเลย เขารักกัน เขาจะแต่งงานกันอยู่ฟุ้งนี้แล้ว จะไปบอกเขาหรือว่า เฮ้ย.. แฟนเอ็งไม่ดีนะ แฟนเอ็งไม่ดีนะ

ความผูกพัน ใจมันเชื่อไปแล้ว ใจมันเชื่อ เราไม่ใช่เห็นด้วยนะ เราไม่เคยเห็นด้วยเรื่องอย่างนี้ แต่เราจะบอกว่าการแก้ใจมันยาก คนมันเชื่อไปแล้ว ไปทั้งตัวแล้ว แล้วพยายามจะดึงกลับ เป็นเรื่องที่ยากมาก ฉะนั้นเป็นเรื่องที่ยากมาก เวลาเราพูดธรรมะ เห็นไหม เราถึงพูดขำกับคำซัดๆ ไม่ให้ใครไปอ้างเป็นเทาๆ โลกนี้มีแต่เทาๆ ครึ้งๆ ครึ้งๆ

แล้วพอไปบอกมัน มันก็รักกันด้วยนะ ไปบอกแฟนมันไม่ดี อู๋.. บุคคลที่สาม เสียหายหมดเลย

นี่ยกตัวอย่าง โยมถามว่าจะแก้อย่างไร? เรยกตัวอย่างให้เห็นว่า ความรู้สึกของเขา อาจารย์ของเขา เราไปบอกอาจารย์ของเขาไม่ดี โอ้โฮ.. สะเทือนมากเลย แล้วรู้อย่างนี้ จะไปพูดทำไม?

ที่พูดนี้เป็นสาธตธรรมสมบัติ เวลาเราพูดนี้เป็นสมบัติสาธตธรรมะ พูดเพื่อสาธตธรรมะ ใครมีปัญหา ใครมีเขาว์ปัญหา คนนั้นได้ประโยชน์ ใครไม่มีเขาว์ปัญหา คนนั้นไม่ได้ประโยชน์ เราพูดเพราะเหตุนี้ เราพูดเป็นสาธตธรรมสมบัติ มันไม่ใช่พูดเรื่องของใครทั้งสิ้น ไม่สน! ไม่สน!

ถาม : ๑. หลักการของหลวงพ่อ โยมปฏิบัติโดยพุทธโธเร็วๆ ตามที่หลวงพ่อสอน จนระยะหนึ่งจิตเริ่มสงบและหยุดพุทธโธมาคลุมหายใจละเอียด อยู่ได้นานแต่นิ่งอยู่เฉยๆ โยมจะปฏิบัติอย่างไรต่อไปคะ

หลวงพ่อ : ถ้าพุทธโธซัดๆ เห็นไหม ถ้าพุทธโธซัดๆ แล้วจิตสงบดี แล้วหนูหยุดพุทธโธ.. ถ้าพุทธโธมันดีแล้ว ก็พุทธโธต่อไปไม่ได้หรือ? แล้วไปหยุดพุทธโธทำไมล่ะ? ก็พุทธโธต่อไปสิ

พุทธโธนี้เป็นพาหะ จะส่งจิตเข้าไปสู่ฐาน เข้าไปสู่จิต พอพุทธโธ พุทธโธแล้ว พอมันเริ่มสบายๆ แล้ว เวลาคนป่วยนะไปหาหมอถามว่า “หมอ เมื่อไหร่หาย? หมอ เมื่อไหร่หาย?” พอหมอให้ยาปั๊บนะ กินยาไม่ครบคอร์สเลิกแล้ว พอหมอเขาให้ยามาก็ต้องกินให้ครบนะ โรคมันถึงจะหายใช่ไหม พอหมอให้ยามานะกิน ๒ ชูต ที่เหลือเก็บไว้ก่อน เพราะมันหายแล้ว มันสบายแล้ว

เหมือนกัน พุทธโธก็พุทธโธไปเรื่อยๆ สิ พุทธโธไปเรื่อยๆ จนจิตมันสงบหมดแล้ว มันเข้าไปจนถึงมันพุทธโธไม่ได้เลย โอ้โฮ.. นั่นสุดขยดเลย ใ้หนีไปหาหมอบอกว่า “หมอ เมื่อไหร่หาย? หมอ เมื่อไหร่หาย?” นี่พุทธโธ พุทธโธ พอพุทธโธแล้วก็เป็นลมหายใจ

นักปฏิบัติเป็นอย่างนี้หมดนะ คือไม่จริงจัง ถ้าจริงจังแล้วมันจะเป็นประโยชน์ เพราะอะไรรู้ไหม เพราะพุทธโธ พุทธโธแล้วมันดีขึ้น นี่มันก็เห็นอยู่แล้ว “หนูก็เลยหยุดละ

ไปคลุมหายใจ คุณลมหายใจเสร็จแล้วเดี๋ยวก็นอนคะ เดี่ยวก็จะจบแล้วคะ” อืม.. มันก็จะไปเรื่อยแหละ

นี่แหละกิเลสมันตัดตอนไป

ถาม : ๒. ขณะที่คุณนั่งอยู่นั้น มันมีความว่างก็จริง แต่ความคิดก็ยังมาเป็นระยะ แต่มีความรู้สึกได้มีความคิดต่อไปควรทำอย่างไร? คุณความคิดนั้นหรือคุณลมหายใจ

หลวงพ่ : คุณลมหายใจไปเรื่อยๆ อันนี้มันเป็นความสงบ จิตเรา.. เพราะคำบริกรรมนะ หลวงตาบอกคำบริกรรมสำคัญ สติสำคัญ คำบริกรรมสำคัญ ถ้าไม่มีคำบริกรรม ไม่มีสื่อเข้าไปสู่ คูสิไฟนี่ ไฟจะไปได้ต้องมีสายส่ง ถ้าไม่มีสายส่งไฟจะไปไม่ได้ ใฮนี่พุทโธ พุทโธ อดรู้อดเห็น ปั่นไฟขึ้นมา แล้วก็บอกว่าส่งขายหมดแล้ว มันก็อยู่ที่หม้อแปลงนั่นแหละ ไปไหนไม่รอดหรอก

จิตมันก็อยู่ที่ความรู้ ความรู้เกิดดับ มันก็ตายอยู่ที่นั่นแหละ แต่พุทโธ พุทโธ พุทโธนี่สายส่ง สายส่งส่งกำลังนั้นเข้าสู่ ส่งทวนกระแสด้วยนะ ส่งเข้าสู่ใจนะ จนเข้าไปสู่ใจของตัวเองนะ โอ้โฮ.. พอมันวางหมดนะมันเด่น แล้วมันมีกำลัง

สมาธิต้องมีกำลัง สมาธิต้องมีความรับรู้ แต่ที่เขาบอกว่าว่างๆ ว่างๆ นี่มีจลา คืออากาศใจ ไฟที่เราปั่นขึ้นมามันมีกำลัง มันมีสายส่งนะ คูไฟสถิตบนฟ้า มันเปรี้ยงเดียว ล้าๆ โวลต์ตายท่าหมดเลย แล้วใครไปคุมมันล่ะ?

©2011 www.sa-ngob.com

เพราะเดี๋ยวนี้พอจริงจึงขึ้นมา กลายเป็นอิตตกิลมถานุโยค ถ้าใครเป็นจิตลอยน้ำ อันนั้นดีหมดเลย ใครจิตลอยน้ำมานะ นั่งๆ แล้วเป็นสมาธิ นั่งๆ แล้วมีปัญญา อู้ฮู.. ไปกันหมดเลย อันนั้นธรรมชาติลอยน้ำ เอวัง